

Arrest

nr. 77 733 van 22 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2011 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die *loco* advocaat E. VAN LAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2011 doet verzoekster een verklaring van inschrijving als werkzoekende/werknemer.

Op 31 mei 2011 ontvangt verzoekster een E-kaart.

Op 13 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 16 december 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel / 42 bis/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: T.L.,H.N.E.A. (...) , Nationaliteit : Nederland , Geboortedatum : (...) , Geboorteplaats: (...) , Identificatienummer in het Rijksregister (...) , Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 29/3/11, en verkreeg de E-kaart op 31/5/11. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 27/5/11 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis §2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40; •§4,1.° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12 1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42bis, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Zij licht haar middel als volgt toe:

"Schending van artikel 42bis, §2, 1° dat duidelijk stelt dat: "Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, 1ste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt"

Dat de dienst Vreemdelingenzaken in haar motivatie niet de minste rekening houdt met het feit dat verzoekende partij zwanger is en ingevolge de daarmee gepaard gaande bekkeninstabiliteit waardoor verzoekende partij uiterst beperkt was in het verrichten van arbeid.

Dat verzoekende partij in die zin – minstens 'de facto'- tijdelijk arbeidsongeschikt was. (stuk 2)

Terwijl artikel 42bis, §2, 1° duidelijk stelt dat een burger van de Unie het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, 1ste lid, 1° behoudt ingeval die burger ten gevolge van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is."

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoekster een verblijfsrecht ontving op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, met name als werkend EU-onderdaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op grond van artikel 42bis, § 1 een einde stelde aan verzoeksters verblijf nu zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1°

van de Vreemdelingenwet. Zo motiveert verweerder enerzijds dat zij niet langer als werknemer beschouwd kan worden nu *“betrokkene sinds 27/5/11 niet meer is tewerkgesteld”* en anderzijds dat *“zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest”*.

Verzoekster betwist niet dat zij niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij wijst in haar eerste middel evenwel op de uitzonderingsvoorwaarden, meer bepaald op de uitzondering voorzien in artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een arbeidscontract had van onbepaalde duur, met ingang van 23 mei 2011. Tevens blijkt dat verzoekster niet meer werkte vanaf 27 mei 2011. Verweerder verwees hier ook naar in de motieven van de bestreden beslissing en het wordt door verzoekster niet betwist. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster zwanger was, doch blijkt nergens dat verzoekster omwille van deze zwangerschap tijdelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Verzoekster brengt geen bewijzen naar voor dat het arbeidscontract werd beëindigd omwille van haar zwangerschap. Verzoekster brengt enkel een medisch attest bij van 25 augustus 2011. Dit attest dateert van na de beëindiging van haar arbeidscontract. Dit medisch attest vermeldt bovendien niet dat verzoekster tijdelijk arbeidsongeschikt is, doch dat verzoekster gelet op haar bekkeninstabiliteit niet elk werk kan verrichten. Zo vermeldt het attest: *“De bedrijfsarts moet samen met patiënte inschatten welk werk ze wel kan doen en welk werk ze niet kan doen. Ze krijgt bekkenfysiotherapie.”* Bovendien stelt de Raad vast dat dit attest een momentopname betreft van 25 augustus 2011 en geenszins de periode dekt dat zij niet meer aan de slag was als werknemer, met name van 27 mei 2011 tot aan de bestreden beslissing op 13 december 2011. Verzoekster brengt een attest bij waaruit blijkt dat zij zich op 15 september 2011 inschreef als werkzoekende bij de VDAB. Evenmin blijkt hieruit dat verzoekster lange tijd arbeidsongeschikt was. Verzoekster toont met het medisch attest van 25 augustus 2011 bijgevolg niet aan dat zij wel degelijk in aanmerking had kunnen komen voor de uitzonderingssituatie dat zij als gevolg van een ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt was. Een schending van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat het om een materiële vergissing gaat en zij artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelt, nu zij dit artikel volledig citeert.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Schending van artikel 42bis, §2, 3°: (...)

Dat verzoekende partij d.d. 27.05.2011 inderdaad onvrijwillig werkloos werd ingevolge ontslag tijdens de eerste 12 maanden van haar verblijf.

Dat de Dienst Vreemdelingszaken d.d. 13.12.2011 –ten onrechte- stelt dat verzoekende partij niet langer het statuut van werknemer draagt sinds het verloop van 6 maanden na die datum van onvrijwillig werkloos worden.

Terwijl verzoekende partij echter was ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening, zijnde de VDAB van 28.03.2011 tot 21.04.2011 en van 15.09.2011 onafgebroken tot op heden.

Terwijl het statuut van werknemer van verzoekende partij conform artikel 42bis, §2, 3° dus nog tot 15.03.2012 geldt. (stuk 3)

Dat deze periode nog lang niet overschreden werd en dat verzoekende partij dus nog steeds het statuut van werknemer heeft. “

2.4. Verzoekster meent dat zij op 27 mei 2011 onvrijwillig werkloos werd ingevolge ontslag tijdens de eerste 12 maanden van haar verblijf en dat de periode van 6 maanden nog loopt tot 15 maart 2012, zodat zij wel degelijk onder de uitzondering van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet valt.

Artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;”

Verweerder wijst er in de nota met opmerkingen terecht op dat artikel 42bis § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, twee cumulatieve voorwaarden bevat. Met name: een onvrijwillige werkloosheid en ingeschreven zijn als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening. Pas indien aan beide voorwaarden is voldaan, kan het statuut van werknemer nog zes maanden behouden blijven.

Verzoekster geeft zelf aan dat zij op 27 mei 2011 werkloos werd, zodat de termijn van zes maanden, waarbij het statuut van werknemer kan worden behouden, is beginnen lopen op 27 mei 2011 en niet op 15 september 2011. Verweerder oordeelde in de bestreden beslissing dan ook terecht dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds meer dan zes maanden werkloos was, zodat verzoekster niet langer als werknemer kan worden beschouwd en de uitzondering van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet niet op verzoekster van toepassing was.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing eenvoudigweg verwijt naar haar bijkomend onderzoek.

Dat dit bijkomend onderzoek echter noch rekening hield met de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch rekening hield met de tot op heden onafgebroken inschrijving van verzoekende partij als werkzoekende, bij de bevoegde instantie van werkvoorziening, sinds d.d. 15.09.2011. (stuk 2 en3)

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve haar beslissing stoelt op foutieve en onvolledige informatie.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en zijn beslissing stoelt op een correcte feitenvinding;

Dat de verwerende partij als zorgvuldig handelende overheid zich moet buigen over alle elementen van het dossier;

Dat de overheid zijn beslissing slechts neemt na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens en belangen.

En terwijl op grond van het materieel motiveringsbeginsel elke administratieve rechtshandeling moet steunen op juiste feitelijke en rechtens aanvaardbare motieven, die in redelijkheid de bestreden beslissing kunnen schragen.

En terwijl het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat de overheid bij het nemen van een bestuurshandeling, redelijk oordeelt. Dat het redelijkheidsbeginsel een kennelijke wanverhouding tussen de bestreden beslissing en de feiten waarop zij is gebaseerd, sanctioneert.

Besluit

Dat het bijkomend onderzoek waarop de bestreden beslissing volledig steunt op foutieve en onvolledige informatie en dat dit onderzoek dus niet kan dienen als afdoende basis om de bestreden beslissing op te motiveren.

Dat de motieven die in de beslissing worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen, de hierboven vernoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schenden.”

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling gemotiveerd dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd nu zij niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet noch voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens motiveerde verweerder waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster verschillende onderdelen van deze motieven betwist, waaruit blijkt dat zij de motieven kent. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekster betoogt vervolgens dat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht worden geschonden nu verweerder onvoldoende rekening houdt met haar gezondheidstoestand en met het feit dat zij onafgebroken ingeschreven is bij de bevoegde instantie van werkvoorziening, met name sinds 15 september 2011. Zij meent dat het gevoerde onderzoek steunt op foutieve en onvolledige informatie.

Aangaande verzoeksters gezondheidstoestand stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar het attest van 25 augustus 2011 betreffende haar zwangerschap en bekkeninstabiliteit. Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat verzoekster met dit attest niet aantoonde dat zij gelet op haar gezondheidssituatie in aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont met de verwijzing naar haar gezondheid dan ook niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze concludeerde dat verzoeksters verblijf kan worden beëindigd op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster wijst op haar onafgebroken inschrijving bij de bevoegde instantie van werkvoorziening, stelt de Raad vast dat uit het door verzoekster neergelegde stuk blijkt dat verzoeksters eerste inschrijving dateert van vóór haar verblijfsrecht. Tevens blijkt dat zij ondanks dat zij op 27 mei 2011 opnieuw werkloos werd, zich pas op 15 september 2011 heeft ingeschreven. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de hele periode van 27 mei 2011 tot aan de bestreden beslissing op 13 december 2011 in overweging heeft genomen. Daarnaast is uit de bespreking onder het tweede middel reeds gebleken dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat zij niet in aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, nu verzoekster reeds meer dan zes maanden werkloos is. Verzoekster betwist niet dat zij niet of niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en geeft niet aan op welke andere grond dan artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet haar inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling, als een uitzonderingssituatie kan worden beschouwd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing

staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan welke informatie waarop verweerder zich steunde foutief was. Evenmin toont zij aan met welke informatie die aan verweerder gekend was of gekend diende te zijn en die van die aard was dat zij zou kunnen leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing, geen rekening werd gehouden. Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze een einde stelde aan haar verblijf op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN